

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně: **L. I.**, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, zastoupené JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Přívozká 703/10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.6.2011 č.j. OAM-470/VL-18-ZA09-2009, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna advokátky **JUDr. Jarmily Pešlové se určuje částkou 10.200,- Kč** a bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30- ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 17.6.2011 č.j. OAM-470/VL-18-ZA09-2009 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je její neochota vrátit se do vlasti, kde v červnu 2009 zemřeli oba její rodiče a jí by tam trápily nepříjemné vzpomínky. Tyto důvody není možno však podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 zákona o azylu, a proto žalovaný rozhodl tak, že se azyl podle ust. § 12 písm. a) a § 12 písm. b) žalobkyni neuděluje. Jelikož v průběhu řízení žalovaný neshledal ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13 a § 14, § 14a § 14b téhož zákona, rozhodl jak výše uvedeno.

Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, v níž vytýkala žalovanému porušení § 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a ust. §14a téhož zákona, neboť jí v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Poté, kdy žalobkyni na její žádost byla ustanovena zástupkyně z řad advokátů, žalobu doplnila tak, že ji ze země původu k odchodu přiměla obava o vlastní život s ohledem na lokální válečný konflikt, který připravil o život oba její rodiče. Žalobkyně je křesťanského vyznání a v domovské zemi probíhají neustále konflikty a útoky ze strany islámské majority a to i v současnosti, zemi zmítají ozbrojené nepokoje, kdy muslimská většina nehodlá přijmout výsledky prezidentských voleb, ve kterých zvítězil křesťanský kandidát. Žalobkyně také poukázala na dostupnost zdravotní péče v zemi původu, která je na velmi nízké úrovni. Přestože s ohledem na svůj věk je v současnosti vcelku zdravá, má obavu, že v případě onemocnění zůstane úplně bez pomoci a to i se zřetelem ke ztrátě nejbližší rodiny.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1.12.2011 uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobkyně sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je neochota vrátit se do vlasti, kde v červnu 2009 zemřeli oba její rodiče a jí by tam trápily nepříjemné vzpomínky. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobkyně o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný uvedl, že porovnal výpovědi žalobkyně s nashromážděnými informacemi o zemi původu, tyto s pečlivostí zvážil a v rozhodnutí je citoval. Žalobkyně měla možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Žalobkyně v řízení neprokázala ani neuváděla azylově relevantní důvody. Sama uvedla, že z vlasti odešla proto, že se obávala osamělosti. Co se týče ozbrojeného konfliktu, na který v řízení poukazovala, a o kterém se jako o nebezpečí zmiňuje i v žalobě, jednalo se o náhodný konflikt jehož byla svědkem. Nelze však učinit závěr, že by

příslušné státní orgány Nigérie takovéto konflikty podporovaly či vědomě trpěly. Žalobkyně obavy z těchto konfliktů neřešila ani žádostí o pomoc u kompetentních orgánů ve vlasti ani případným přestěhováním do jiné části země. Jestliže žalobkyně v doplnění žaloby poukázala na porušení ust. § 14a zákona o azylu, pak žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na to, že samotná žalobkyně svou výpověď neprokázala, že jí hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy a rovněž nebyly zjištěny okolnosti nasvědčující válečnému konfliktu v Nigérii, tedy splněny podmínky ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný proto navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17.6.2011 č.j. OAM-470/VL-18-ZA09-2009 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně v žádosti ze dne 27.7.2009 odpověděla na otázku, z jakého důvodu opustila svou vlast, že musela odjet kvůli incidentu ve státě Bayasa, který se stal v červnu 2009. Přijela za rodiči do vesnice Okerenkoko. Ozbrojenci a vojáci na sebe stříleli a přitom byli zabiti i její rodiče. Žalobkyně nevěděla, jak z tohoto prostředí uniknout, až ji jeden bílý muž pomohl z místa odjet. Nejela za tetou do vesnice Yaba, kde žila, a protože ten muž jí řekl, že tam nezná žádná města a že jí pomůže, odvezl ji sem. Ještě než odjeli, žila několik dní u něj. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že bílý muž ji posadil do autobusu, jinému řekl, aby ji pak posadil do auta a dal jí 500 peněz v nějaké neznámé měně a tak přijela sem a chce ochranu. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobkyně uvedla, že žádá o mezinárodní ochranu kvůli incidentu, který se stal ve státě Bayasa ve vesnici Okerenkoko. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 12.10.2009 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobkyně uváděla stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako výše uvedené. Žalobkyně dodala, že po ozbrojeném konfliktu jehož byla účastna, se ke své tetě již nevrátila do města Yaba, protože po konfliktu nejezdily autobusy. Návrat do vlasti kategoricky odmítla, neboť by byla smutná kvůli ztrátě rodičů. Žádné nebezpečí jí v Nigérii nehrozí a ani neměla problémy se státními orgány. Při doplňujícím pohovoru ze dne 17.5.2011 opakovala, že důvodem příjezdu do České republiky byl zmíněný incident v její rodné vesnici ve státě Bayasa. K onomu muži, který ji doprovázel až do ČR uvedla, že ji zařídil nějaké doklady. Podrobnosti neví, neboť tyto doklady v ruce nikdy neměla. Opakovala, že návrat do Nigérie by pro ni znamenal totální osamělost, protože ztratila celou svoji rodinu. Žádné jiné důvody bránící návratu do vlasti neuvedla.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví,

náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

V daném případě tedy v průběhu celého správního řízení žalobkyně opakovaně uváděla stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy těmito důvody byla skutečnost, že v červnu 2009 v její vlasti zemřeli oba její rodiče, v zemi původu by tedy byla osamělá a trápily by jí nepříjemné vzpomínky. Žalobkyně však neuvedla jediný důvod svědčící pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Jestliže v doplnění žaloby se žalobkyně domnívala, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, pak ani pod toto ustanovení obava žalobkyně z osamělosti po smrti rodičů není podřaditelná. Jak vyplynulo z protokolů o pohovorech s žalobkyní, byla přítomna náhodného ozbrojeného konfliktu, kdy byla na návštěvě u svých rodičů. Tento ozbrojený konflikt mohl postihnout ostatní obyvatele vesnice, přičemž se jednalo o lokální konflikt, který ovšem příslušné státní orgány Nigérie nepodporují či vědomě netrpí. V tomto směru se mohou jak vyplývá ze zpráv o zemi původu žalobkyně obyvatelé obrátit o pomoc na kompetentní státní orgány se žádostí o ochranu. Krajský soud se také ztotožnil s názorem žalovaného, podle něhož vzhledem zejména k rozloze Nigérie a k existenci obrovských aglomerací měla žalobkyně také možnost řešit svoji situaci vzniklou účastí na zmíněném ozbrojeném konfliktu a její důsledky přestěhováním do jiné části země původu. Ani jednu ze zmíněných možností žalobkyně nepoužila a situaci řešila opuštěním vlasti. Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že splňuje podmínky ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. c), tedy že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany pro hrozící nebezpečí vážné újmy spatřované ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z aktuálních zpráv o zemi původu žalobkyně nevyplývá, že by se Nigerijská federativní republika nacházela v mezinárodním ozbrojeném konfliktu a pokud jde o lokální ozbrojené střety zejména mezi křesťanskou a muslimskou komunitou, pak jak bylo již výše uvedeno, tyto konflikty se nigerijská vláda snaží řešit a poskytovat proti nim obyvatelům Nigerie ochranu (Informace MZV č.j. 98318/2010-LPTP ze dne 16.3.2010, Infobanka ČTK – země světa Nigerie, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2009 MZ USA ze dne 11.3.2010, Informace MZV č.j. 306986/2006-KO/5 ze dne 27.11.2006).

Po provedeném dokazování krajský soud především neshledal jako důvodnou námitku žalobkyně, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a že tak porušil ust. § 3 správního řádu. Žalobkyně ostatně ani blíže v žalobě nespecifikovala, v čem podle jejího názoru pochybil žalovaný ve zjištění skutkového stavu věci, a které skutečnosti si pro své rozhodnutí měl opatřit.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobkyni podle shora cit. ustanovení § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

Soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s., protože neshledal rozhodnutí žalovaného nezákonným ve smyslu porušení hmotného práva a

z procesního hlediska žalovaný respektoval zákonem stanovená procesní ustanovení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které hradí ze zákona stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).

Ustanovené advokátce žalobkyně byla přiznána odměna za zastupování žalobkyně v tomto řízení v celkové výši 10.200,- Kč, představující odměnu za čtyři úkony právní pomoci po 2.100,- Kč a čtyři režijní paušály po 300,- Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění. S připočtením náhrady za tlumočné v souvislosti s poradou s žalobkyní činí náklady právního zastoupení žalobkyně celkem 10.200,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 16. února 2012

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**